

SERES Lili Hanna

A párttitkár szerelme

„Ezüstöt, ezüstöt!”, kiáltott a császárné,
 miután lefeküdt a párttitkárral.
 „Az államvagyon?”, gondolta az,
 s fogalma sem volt, melyik szerelmét válassza.
 Holott a császárné csak félálalmát sikította ki:
 újabb egzotikus fülbevalókat akart sötét hajából
 villogtatni. A dolog tisztázására nem került sor,
 a párttitkár bánatában elpusztult.
 A császárnénak új örökösöt kellett keresnie,
 vágyának új örökösét.

*

Évekig kutatta, elképzelt gyermekét melléhez szorítva,
 szolgálait lassan, egyenként bocsátva el.
 Ezüst láncon lógó ezüst medálba zárva feküdt
 a párttitkár a szívében, éjjel verejtékes marokkal szorongatta.
 A nagy keresésben elvesztette látását, hallását,
 s képzeletbeli gyermeke is elhagyta örökre.
 Egyedül maradt kastélyában.

*

Egy császárné elegánsabb annál, mintsem kopottra vénüljön.
 Tudta, legendás volna az is, ha végtelenné tenné várakozását.
 De nem tette.
 Egy száraz, fakó napon lapulevélbe feküdt, pálmalevélbe
 takarózott.
 Így várta megkönnyebbülve, diszkrét izgalommal,
 hogy viszontlássa végre párttitkár urát.

„Ezüstöt, ezüstöt”, búgta a császárné,
 és a párttitkár aggódva nézte odafönről.

Apám halálai

Apámat fejbelőtték. Minden éjszaka. Kiszámíthatatlan nyár volt, libabőröztem, izzadtam is. Apám fel se jajdult. Nem láttam az arcát. Por szökött fel teste körül a puffanásra. Egyik éjszaka ebbe a porba forgolódtam bele, próbáltam elképzelni, hogy apám ölelése, de a vér szaga nem hagyta. Eltűntem a porban. A következő éjjel bagolyként az ágról figyeltem. Egy kopasz folt fénylett apám tarkója fölött jobbra, abba fúródott a golyó. Egy másik éjszaka a zuhanás pillanatában óriásmadárrá változtam, alárepültem testének, felfogtam az esést, de lenyomott, és a por ugyanúgy szállt fel. Hosszúra nyúlt az az éjjel, feküdtem apám teste alatt madárként, kihúztam földbe fúródott csőrömet, fejemet oldalra fordítottam. Nehezen lélegezve néztem kiszakadt tollaimat, hogyan lebegnek a porszemcsék között a halvány fényben. Ekkor láttam utoljára apámat meghalni. Az ősz éjszakái álomtalanul teltek.

Szuszogó

Elabortálni, akkor hallottam ezt a szót először,
amikor épp szülni készültem a menyasszonyomnak,
akiről tudtam, hogy elveszem Amszterdamban,
akit mindig nővéremnek hazudtam,
aki aznap mondta meg, hogy igazából nem is akar gyereket.
És aznap jöttem rá, se gyerekem, se feleségem nem lesz.
Aznap azt gondoltam, soha az életben,
azt, hogy a gyerek üzenete, hogy kövessem őt,
oda, hol nászomban boldog lehetek,
virágok közt altatva szuszogó sebeimet.
Azóta újra van menyasszonyom,
szilánkjaimat nyálával összetapasztó,
eltűnt gyermekemnek testvért is szülnék,
de magzatunk, mint én, inkább az ő testébe bújna.

Tanácsolhatnám

Legyünk mértéktartóan elvontak.
A gyászt öncélúan ne gyakoroljuk
– még akkor sem, ha csak úgy lehet.

Nem muszáj, de néha szabad mosolyogni.
Ha okunk van rá.
Az önirónia nagy úr, de
uralkodásra használni szomorú.
Irónia nélkül.

Fel kell állnunk.
De ha nem bírunk (nincs kedvünk),
egy kicsit ülhetünk még a földön.

Ne barátkozzunk össze a pormacskákkal,
a parketta repedéseibe ne sokáig bambuljunk.

Megengedett: néha esetlennnek lenni.
Katasztrófa: egyedül bennünk, általunk.
Az élet megdöbbenően egyszerű, ha.

Megfogadni semmit sem muszáj,
hogyan is volna az?
Mindent megengedhetünk magunknak.
Legyünk vakmerőek, de
nincs de.